

Latvijas Lauksaimniecības kooperatīvu asociācijas valdes priekšsēdētājs Rolands Feldmanis: “Nekāds jauns divritenis nav jāizdomā – Latvijas valdībai ir jāieņem valstij atbilstoša pozīcija: ja nosacījumi vai to sekas kaitē Latvijā strādājošo interesēm – prasa nesamērīgus kapitālieguldījumus vai pat pastāv slēgšanas risks, tad tādas prasības vai nosacījumus saturošiem dokumentiem ir jāliek veto vai arī jāpanāk izņēmuma tiesības attiecīgās prasības nepieņemt.”

prasības, kādas objektīvi būtu jānosaka dienviņu zemēs. Vienlaikus tas nenozīmē piesārņot ūdeņus. Lauksaimniekiem ir, par ko satraukties, jo vairākas struktūras par galveno vaininieci ūdens krīzē uzskata tieši lauksaimniecību, kura esot atbildīga par 60% no Eiropas ūdens patēriņa. Šādas ziņas tikai rada kārtējo satraukumu un riskus zemniekiem Latvijā par to, ka viņiem var nākties rēķināties ar kādu papildu atskaiti labākajā gadījumā, bet sliktākajā – arī kādu ūdens patēriņa maksimālo apjomu (kvotu) vai arī dzian nodokli (augstāku samaksu) par ūdeni, kaut arī mūsu zemē ūdens krīzes situācijas nav kā, piemēram, citviet pasaulē, kur pat par mauriņa laistīšanu var saņemt iespaidīga apmēra soda naudu. Vai Latvijas lēmumu pieņēmēji skaidro, kāda ir Latvijas situācija, vai viņus sadzird Eiropas Savienības kabinetos? Tas ir labs jautājums! Interesanti – vai šādas Eiropas ūdens stratēģijas ietekme uz lauksaimniecību (tās kopražu), pārtikas pārstrādi, cilvēku higiēnu un veselības stāvokli Latvijā ir vērtēta? Ja ir, tad būtu labi ar to iepazīties visiem, arī lauksaimniekiem un pārtikas nozarei, kuri gādā iztiku cilvēkiem, taču tiek pasludināti par vainīgajiem ūdens krīzē dienviņu zemēs. Vēl jau pastāv bada risks, ja lauksaimniekiem jāsamazina ūdens patēriņš, kas noved pie mazākām ražām un augstākām pārtikas cenām. Daudz dažādu šķautņu, kuru izvērtē-

jums vai nu nav zināms, vai tāda pat vispār nav, jo ir kāda cilvēku grupa, kura vēlas, pat ar labiem un cēliem nodomiem glābjot pasauli, apgāzt visu pārējo. Manuprāt, Latvijā ieviest nosacījumus, kas būtu atbilstoši, piemēram, Dienviditālijai, ir neprāts. Varam jau šādos apstākļos ar kuģiem eksportēt ūdeni, bet varbūt daudz jēdzīgāk, saimnieciski izdevīgāk būtu šo pašu dzeramo ūdeni pildīt pudelēs un eksportēt – vismaz kaut cik augstāka pievienotā vērtība un kaut vai dažas darbavietas. Saprātīga, izsvērtā pieeja, izprotot vietējo specifisko situāciju, nevis akla pakļaušanās un ikvienas Briseles iegribas bezierunu izpildīšana – tādi būtu jābūt Latvijas valsts politikai. Nevienam mūsu vietā nenāks un neko nedarīs, pašiem ir jāpieliek pūles, lai iegūtu saprātīgu, labu rezultātu, jo pozīcija “tādas ir prasības, un citādi nevaram” ir iznīcības ceļš, ko skaudri pierādīja iepriekš pieņemtie lēmumi, kuru rezultātā Latvija zaudēja nozīmīgus ražošanas un pakalpojumu sniegšanas aktīvus un līdz ar to arī darbavietas, kas izraisīja darbaspējīgā vecuma cilvēku emigrāciju, līdzī sev ņemot arī bērnus, kas jau pēc laika radīs eksistenciālas dabas jautājumus par latviešu valsti. Skarbi, bet diemžēl tas ir neizbēgami, vēl jo vairāk, kā rāda pieredze, tad citās ES dalībvalstīs spēj darīt to, ko Latvijā pat neiedomājas.